

разтреперана, тя се поклони предъ царя и съ бѣгълъ взоръ се опита да прочете по лицето му, дали я вика само за писмото, или е узналъ нѣщо за княза и племенницата ѝ.

Но усмихнатитѣ лица на царя и сестритѣ му, я успокоиха. Тя седна край трапезата, извади изъ джоба на широката си руба писмото и почна да превежда, съ прекснатъ отъ вълнение гласъ.

Братъ ѝ пишеше:

„... И така, като се събраха всички графове и високи барони, избраха за свой вождь графъ Тибо дьо Шампанъ. После всѣки замина за своята земя. Но наскоро графъ Тибо умрѣ и тогава вмѣсто него избраха маркиза ди Монферато изъ Ломбардия, поради голѣмата му мъдрость. Следъ това, избраха мене, Жерве дьо Кастель, Роберъ дьо Роншоа и Херве дьо Маншикоръ за добровестници. Маркизътъ ни прие много любезно, остана много очуденъ отъ избора на французкитѣ барони, но прие поканата да дойде въ Соасонъ. И ни върна назадъ като ни предложи много скъпи подаръци; но ние не ги приехме. Когато маркизътъ пристигна въ Соасонъ, баронитѣ го посрешнаха съ много тържества, провъзгласиха го за водачъ на кръстоносцитѣ и му предадоха паритѣ, които графъ Тибо бѣ оставилъ за похода: 25,000 ливри. Тогава маркизътъ попита баронитѣ за кѣде мислятъ да потеглятъ, дали въ земята на сарацинитѣ, или другаде? Тѣ му отговориха, че предпочитатъ да отидатъ въ Вавилония или Александрия. Но понеже нѣмаше какъ да преминатъ морето, изпратиха месиръ Кононъ дьо Бетунъ и Шампанскитѣ маршали да намѣрятъ кораби. Най-напредъ тѣ отидоха въ Генуа и говориха на генуезцитѣ, но тѣ имъ отговорили, че не могатъ да имъ помогнатъ. Следъ това отидоха въ Пиза, но пизанцитѣ сѣщо имъ отговорили, че нѣматъ толкова кораби. Най-после, тѣ отидоха въ Венеция. Това било най-хубавиятъ градъ, който сѣ виждали до тогава въ живота си. Тамъ уговорили съ дожа Енрико Дандоло, че ще му платятъ 100.000 златни, ако имъ намѣри флота, за да ги пренесе презъ морето, а освенъ това, ще взематъ съ себе си и него, заедно съ половината отъ всички способни да носятъ орѣжие венецианци. Ос-